

BAŠTA - AŽ 60 procent muslimů žijících v Evropě schvaluje islámský terorismus

Islámské revoluční hnutí, tímto zdánlivě paradoxním názvem označuje ideologii a praxi islamismu francouzský politolog, ekonom a bývalý vysoký funkcionář ministerstva vnitra Ivan Blot. Píše v komentáři pro Prvnizpravy.cz Jaroslav Bašta.

Ivan Blot vychází z analogií s historickým vývojem druhé poloviny 19. a první poloviny 20. století. Zakladateli nové formy islámu (tedy jakýmsi Marxem a Engelsem islamismu) se stali dva učenci - pakistánský Abdul al- Maududi, který ve svých pracích mluvil o původním islámu jako o revoluční ideologii a dynamickém hnutí a razil heslo: „*Bez šarií nemůže být muslimská společnost islámskou*“, a egyptský Sajjit Kutb, jeden z vůdců Muslimského bratrstva. Byl zastáncem nutnosti vytvoření Islámského státu.

A podobně jako kdysi v marxismu, i v revolučním islamismu jejich teze prakticky rozvíjeli dva významní žáci - Usama bin Ládín a Musá al-Zarkáwí, zakladatelé Al-Kaidy, která dlouho fungovala jako svérázná grantová agentura sponzorující (a islamizující) různá povstání a hnutí, jak se nejlépe dá doložit v Ruské federaci na Kavkaze, např. v Čečně. Oba v tomto srovnání představují analogii Lenina s jeho posunutím myšlenky komunismu k bolševismu. A stejně jako před více než 100 lety se vedle světové islámské revoluce objevila i nutnost vlastního státu. Do jeho čela se nakonec postavil Abú Bakr al-Bagdadí, jehož bychom pro jeho krutost, psychopatické rysy a jistou nedovzdělanost mohli směle přirovnat ke Stalinovi.

Obávám se, že průměr, který použil Ivan Blot vystihuje podstatu problémů, kterým v souvislosti s migrací a terorismem v Evropě čelíme. **Vedle neznámého počtu bojovníků - revolucionářů tu máme (usedlou či ještě pochodující) masu jejich přímých či potenciálních podporovatelů, kteří slouží ideji toho nejkrutějšího totalitního státu v současném světě. Otevřeně nám říkají, že nenávidí nás, naši kulturu, naše zvyky, naší zbožnost i bezbožnost. Jsou ve svaté válce a neskončí ji, dokud nás nezničí.**

Podobné holedbání fanatiků by kdykoliv jindy v evropské historii vyvolalo spíše pobavený úsměv než strach. Jenže oni dnes mají dva mocné spojence, nebo spíše zbraně - politickou korektnost, která až totalitně vládne veřejnému prostoru a naše neschopné elity, jež ji prosazují a řídí se jí. V jejím jménu popírají skutečnost a nahrazují fakta propagandistickými žvásty. Jejich absurdnost a nepřesvědčivost zřetelně dokazuje, že vedoucí představitelé Evropské unie (a v ČR i na národní úrovni) jsou ve stejném duševním stavu jako členové politbyra KSČ v létě 1989.

A podobně jako tenkrát, i dnes kolísají mezi kapitulantstvím a siláckými gesty. Na jedné straně nám sdělují, že na teroristické útoky se všim, co je s nimi spojené, si musíme zvyknout, ovšem na druhé straně navrhují za verbální schvalování teroru stejné tresty jako za vraždu. Asi bychom je měli nechat podobné hlouposti odhlasovat v parlamentu, vtělit do našeho právního řádu a po volbách, v nichž prohrají, tyto paragrafy neprodleně aplikovat. Pro pořádek připomínám, že až 60% muslimů žijících v Evropě schvaluje islámský terorismus. A nebudu sám, kdo si myslí, že větu „musíte si na to zvyknout“ lze za schvalování teroru považovat...

Mediální politicky korektní objev posledních týdnů, že útoky v Evropě páchají lidé duševně nemocní, se nepochybně také obrátí ve svůj pravý opak. Všichni dosavadní pachatelé byli bez výjimky muslimského původu a pokřikovali u toho své Alláhu akbar! Ze strany médií jde bezesporu o velmi rafinovaný způsob, jak Evropany přesvědčit, že Islám není náboženství, ale nebezpečná duševní choroba, která vyžaduje neodkladnou hospitalizaci (to si nedovolil říci ani docent Konvička). Orgány

činné v trestním řízení by proto měly šířitele teze o psychicky nemocných vrazích v Nice, Ansbachu, Mnichově a Londýně přinejmenším vážně varovat před šířením antiislamismu.

Nechci svůj komentář končit tak sarkasticky, takže upozorním na jedno možné východisko z problémů s migrací a terorem. Příklad Izraele ukazuje, že silný stát může být v boji s terorismem efektivnější než spojenectví slabých zemí. Pokud nechceme zopakovat historickou zkušenost našich předků s válkami a se životem v totalitě, máme před sebou spoustu práce.

Zdroj: prvnizpravy.cz

Autor: Jaroslav Bašta